

ofte hos dem i lange Tider Kapitaler, som tilhøre Staten, hvorved Statskassen kan gaa Glip af en ret betydelig Renteindtægt. Som Eksempel paa, hvorledes det kan gaa til med Statens Penge, skal jeg nævne, hvad der er sket ude paa Frederiksberg hos Birkefuldmægtig Hugo Carstensen. Denne fik i Aaret 1905 indbetalt et Beløb paa 765 Kr. Det var et Auktionsgebyr, som indbetaltes af Snedkermester Johannes Pedersen, der modtog følgende Kvittering; som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „D. D. modtaget af Hr. Snedkermester Johannes Pedersen Sikkerhed stillet i Henhold til det paa Auktionen den 1. ds. over Ejendommen Matr. Nr. 55 a.l. passerede med 6,000 Kr. — seks Tusinde Kroner — samt foreløbig Betaling af Gebyr for samme Auktion med 765 Kr., hvorfor kvitteres, Hugo Carstensen, Falkoneralleen Nr. 7, den 9. November 1905.“ Jeg har set selve Originalkvitteringen, som er udstedt af Birkefuldmægtig Carstensen. Dette Beløb har Fuldmægtigen ladet henligge i sit private Pengeskab i 3 Aar. Først 1908 blev det indbetalt til Staten, og i disse 3 Aar har Statskassen altsaa tabt Rentebeløbet af disse 765 Kr. Det er ganske vist ikke nogen stor Kapital, der derved er gaaet tabt, men sætte vi Renten til 4 pCt., bliver det dog nogle og firs Kroner, Staten her er gaaet Glip af. Sagen har været stærkt omtalt i Pressen, og jeg kan bl. a. henvise til et Interview, som „Politiken“ havde med Birkefuldmægtig Hugo Carstensen, hvori de spurgte ham, om det ogsaa forholdt sig saaledes, som Snedkermester Johannes Pedersen offentligt havde fremsat i „Social-Demokraten“. Hertil svarede Birkefuldmægtigen: „Det er rigtigt nok, at disse Penge i 3 Aar have ligget i mit Pengeskab. Hr. Pedersen fik en Kvittering for dem som indbetalt foreløbigt Gebyr. Naar jeg ikke bogførte Beløbet eller indbetalte det til Statskassen, havde det sin naturlige Aarsag i, at den Auktion, for hvilken Gebyret var betalt, ikke kunde opgøres, da der stadig var Retssag og Disput mellem Hr. Pedersen og Rekvirenten, Overretssagfører Skibsted, om, hvad Hr. Pedersen skulde betale.“ Men dette synes jeg paa ingen Maade fritager Hr. Carstensen for at anbringe Beløbet, saaledes, at Statskassen kunde faa Rente af sine Penge; han har paa ingen Maade derfor Ret til at lade dem ligge i sit private Pengeskab. Man er her inde paa en Slendrian, som ikke bør tillades i Fremtiden. Jeg henstiller derfor til den højtærede Justitsminister, at der bliver

foretaget Kasseeftersyn hos Retsbetjentene, og at det bliver paaset, at Staten faar de Rentebeløb, som med Rette tilkomme den. Det kan sikkert, naar man tager alle de smaa Statskasser, der ere rundt i Landet, komme til at dreje sig om ret betydelige Statsindtægter aarligt. Det er af denne Grund, at Sagen er bleven draget frem.

Saa er der ogsaa en anden Ting, man kunde gøre opmærksom paa. Snedkermesteren har faaet Kvittering for at have indbetalt 765 Kr., men oppe i Revisionsdepartementet er der, saa vidt jeg har kunnet faa det oplyst — det kan den højtærede Minister eller Finansministeren maaske bedre faa oplyst —, kun blevet indbetalt 700 Kr. Spørgsmaalet er nu, hvor de 65 Kr. ere blevne af. Gemmer Hr. Carstensen fremdeles disse i sit private Pengeskab? Jeg nævner dette, da der sikkert kunde fremdrages adskillige Tilfælde af lignende Art, navnlig er der i den sidste Tid fremdraget en Del mærkværdige Ting oppe i Frederikssund. Der er den samme Klage blevet offentlig fremsat mod Fuldmægtig Eide, som er ansat ved Herredskontoret der, om, at han har tilbageholdt Alimentationsbeløb, som vare indbetalte, og som han skulde udbetale igen, men har ladet henligge maanedsvis. Derved har han muligvis kunnet indvinde Renten til egen Fordel. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, saa at der føres et effektivt Kasseeftersyn, hvorved Staten kan faa de Beløb, der med Rette tilkomme den.

Zahle: De to foregaaende ærede Talere have været saa venlige at spare Sagen Bülow-Muus-Hoff op til mig, og jeg skal uden Betænkelighed straks skride til Behandlingen af denne Sag. Jeg maa bede om Undskyldning for, at jeg er noget forkølet, men jeg haaber, at jeg efterhaanden skal kunne tale min Stemme op.

Jeg gør opmærksom paa, at den højtærede Justitsminister den 29. November 1911 her i Tinget fremsatte en Udtalelse, som staar refereret Sp. 2578 ff., og som efter min Mening viser hele den højtærede Ministers fuldkommen forkerte Syn paa Embedsstandens Stilling. Jeg haaber, at den højtærede Formand ikke vil modsætte sig, at jeg oplæser et kort Stykke af denne Udtalelse. Ministeren siger her: „En Minister maa lige som en Dommer træffe sin Afgørelse efter sin Overbevisning“. Dette indeholder allerede noget, som er forkert, thi naar det, som det senere viser sig, er